

har ladet vente saa længe paa sig, fordi det er et Spørgsmaal, som paatrænger sig en Løsning. Hele Boligspørgsmaalet er af den Natur, at det offentlige ikke kan give Slip, men at vi fortsat ved Lovgivning maa bidrage til, at Boligbyggeriet kommer i Gang. Forholdene har jo udviklet sig saaledes, at det nu ikke alene er de større Byer, der i høj Grad lider under Boligmangel, men ogsaa Kommunerne i de større Byers Omegn lider i høj Grad derunder. Der tilflytter disse Kommuner Hundreder af Beboere, som selv opfører sig meget primitive Boliger af et meget primitivt Materiale. Gamle Mennesker og Folk med Børn, mange Børn, smaa Børn, lever her under Vilkaar, som samfundsmæssigt set er i høj Grad forkastelige, og som ogsaa i høj Grad er til Skade for dem selv. Men i dette, at de søger ud og bor saa primitivt, som de gør, er der dog det sunde, at det er Folk, der næsten for enhver Pris vil klare sig selv, og som med Midler, som ingenlunde er helt smaa, sætter sig i Udgift til Opførelsen af disse Boliger. Det er derfor at haabe, at den Boliglov, som er lovet os saa længe, snart maa komme og skabe Mulighed for et udvidet Byggeri. Det har været saadan før, at Folk med en mindre Kapital, som de selv har sparet sammen, har kunnet bygge deres eget Hus, men det har været mere end vanskeligt i de senere Aar. Jeg vil haabe, at den Lov, som nu kommer, maa fremme dette Boligbyggeri, denne Opførelse af egne Huse, som er en sund og udmærket Tanke.

Maa jeg i øvrigt i denne Forbindelse spørge den højtærede Indenrigsminister, om hvordan det gaar med det Forslag til saakaldte Byplaner, som der var Tale om skulde komme. Tanken blev i sin Tid fremsat af Boligkommissionen, men den har mødt nogen Modstand rundt omkring. F. Eks. har en hel Del Medlemmer i Købstadforeningen, hvor Spørgsmaalet har været forelagt, ikke syntes om denne Tanke. Det er muligt, at vore Købstæder ikke er dem, der trænger mest til en saadan Lov; men for Kommuner i Nærheden af de store Byer, i særlig Grad i Nærheden af København, var det i høj Grad godt, om man kunde faa en saadan Lov gennemført, saa man kunde faa anderledes Indflydelse paa Bebyggelsesforholdene og Vejplanerne, end man nu har gennem de nuværende Byggesreglementer. Jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister at søge denne Sag fremmet. Kan det ikke være paa anden Maade, skal jeg henvise til, at vi nylig har faaet gennemført en Lov om

Parcelsalg. Den Lov fik ikke absolut den Form, jeg syntes var den bedste, men det blev dog saadan, at de Kommuner, som har Trang til en saadan Ordning, kan vedtage at benytte Lovens Bestemmelser. Noget lignende kunde tænkes med den saakaldte Byplanslov, at det ikke bliver saadan, at man paatvinger Kommuner, som ikke har nogen Interesse deraf, en saadan Lov, men overlader det til Kommunerne selv, om de vil benytte den.

Jeg vil spørge den højtærede Trafikminister, hvad han tænker at foretage sig med Hensyn til Spørgsmaalet om en Strandvej langs Køge Bugt. Der blev, som bekendt, for nogle Aar siden nedsat en Kommission, der fik til Opgave at undersøge Forholdene med Hensyn til Anlæg af en Jernbane fra København til Køge. Denne Kommission fik sit Omraade udvidet saaledes, at den ogsaa skulde beskæftige sig med Spørgsmaalet om Anlæg af en Strandvej, og senere ogsaa optog Spørgsmaalet om Anlæg af Parker ved denne Strandvej og ved den projekterede Jernbane. Nu er der i Kommissionen ikke absolut Enighed om Detaillerne. Det ganske overvejende Flertal fremsætter en særdeles udmærket Plan, men enkelte af Kommissionens Medlemmer kan ikke tiltræde denne Plan i Detaillerne, ligesom der naturligvis heller ikke hos alle de mange Grundejere langs med Køge Bugt og paa de Strækninger, som den paagældende Vej og Jernbane skulde gaa igennem, har været ganske overensstemmende Meninger om Sagen. Men Enighed eller Uenighed om dette Spørgsmaal synes jeg ikke maa være afgørende for Sagens Fremme. Det er nemlig en Sag, som har overordentlig stor Betydning, ikke alene for den paagældende Egn, men ogsaa i nogen Grad for den store By København, som maa skaffe Vej ud til den frie Natur for den store Befolkning. Der er her store Muligheder for en prægtig Strandvej, Muligheder, som forringes, jo længere det varer, før man faar Sagen gennemført.

Jeg mener ikke, det skulde være Staten, der bærer hele Udgiften ved et saadant Projekt, det er der heller ingen, der har tænkt paa, men det er en saa stor og betydelig Opgave, at ingen private Grundejere og ingen Kommuner er i Stand til at løse den paa egen Haand; det bør, saaledes som det er anvist af Kommissionen, være Staten, der tager Sagen i sin Haand. Men forinden vilde det vel være rigtigst, at der ogsaa paa Statens Initiativ blev truffet Foranstaltninger til, at man fik en direkte og reel Forhandling med København og de Sogne-